

Αγάπη

Καὶ ἡμεῖς ἐγνώκαμεν καὶ πεπιστεύκαμεν τὴν ἀγάπην ἣν ἔχει ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν. Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ.

Α Ιν. δ' 16

Ἀγάπη εἶναι μία ἀγαθὴ διάθεση τῆς ψυχῆς, ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ μὴν προτιμᾷ τίποτ' ἄλλο περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ γνωρίσει τὸ Θεό. Εἶναι ἀδύνατον ὅμως ν' ἀποκτήσει σταθερὰ μέσα του αὐτὴ τὴν ἀγάπη, ὅποιος ἔχει ἐμπαθῆ προσκόλλησιν σὲ κάτι ἀπὸ τὰ γήινα. Μὴν πεῖς ὅτι καὶ μόνο ἡ πίστις μου στὸ Χριστὸ μπορεῖ νὰ μὲ σώσει. Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, ἂν δὲν ἀποκτήσεις καὶ τὴν ἐμπρακτὴ ἀγάπη. Ἡ ἀπλή πίστις, ποὺ δὲν συνοδεύεται μὲ ἔργα ἀγάπης, σὲ τίποτα δὲν ὠφελεῖ, ἀφοῦ καὶ τὰ δαιμόνια πιστεύουν καὶ τρέμουν.

Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητῆ

*****

Ἐγὼ πατήρ, ἐγὼ ἀδελφός, ἐγὼ νυμφίος, ἐγὼ οἰκία, ἐγὼ τροφή, ἐγὼ ἱμάτιον, ἐγὼ ῥίζα, ἐγὼ θεμέλιος, πᾶν ὅπερ ἂν θέλῃς ἐγὼ· μηδενὸς ἐν χρεῖα καταστής. Ἐγὼ καὶ δουλεύσω· ἦλθον γὰρ διακονῆσαι, οὐ διακονηθῆναι. Ἐγὼ καὶ φίλος, καὶ μέλος, καὶ κεφαλὴ, καὶ ἀδελφός, καὶ ἀδελφὴ, καὶ μήτηρ, πάντα ἐγὼ· μόνον οἰκείως ἔχε πρὸς ἐμέ. Ἐγὼ πένης διὰ σέ· καὶ ἀλήτης διὰ σέ· ἐπὶ σταυροῦ διὰ σέ, ἐπὶ τάφου διὰ σέ· ἄνω ὑπὲρ σοῦ ἐντυγχάνω τῷ Πατρὶ, κάτω ὑπὲρ σοῦ πρεσβευτὴς παραγέγονα παρὰ τοῦ Πατρός. Πάντα μοι σὺ, καὶ ἀδελφός, καὶ συγκληρονόμος, καὶ φίλος, καὶ μέλος. Τί πλέον θέλεις; τί τὸν φιλοῦντα ἀποστρέφῃ; τί τῷ κόσμῳ κάμνεις; τί εἰς πῖθον ἀντλεῖς τετρημένον;

*****

Ἡ αἰωνιότητα εἶναι φρικιαστικὴ δίχως Θεάνθρωπο, γιατί καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶναι φοβερὸς δίχως τὸν Θεάνθρωπο. Καθετὶ τὸ ἀνθρώπινο, μονάχα στὸν Θεάνθρωπο ἔχει τὴν τελικὴ καὶ λογικὴ του ἐρμηνεία. Δίχως τὸν θαυμαστὸ Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, ὅλα τὰ ἀνθρώπινα μεταβάλλονται ἀναπόφευκτα σὲ χάος, σὲ φρίκη, σὲ

θάνατο, σὲ κόλαση: ἢ φρόνηση σὲ ἀφροσύνη, ἢ αἴσθησις σὲ ἀπόγνωσις, ἢ ἐπιθυμία σὲ αὐτοδιάσπασιν μέσα ἀπὸ τὴν αὐτοθέωσιν ἢ τὴν αὐτοεξουθένωσιν.

Ἰουστίνος Πόποβιτς

*****

Γίνου ἀμαθὴς καὶ ἰδιώτης ἐν τῇ σοφίᾳ σου, καὶ ὄχι σοφὸς ἐν τῇ ἀμαθείᾳ σου καὶ ἐὰν ἢ ταπεινώσις ὑποῖ τὸν ἀπλοῦν καὶ ἀμαθῆ, πόσις ἄραγε τιμῆς γενήσεται πρόξενος εἰς τοὺς τιμίους καὶ σοφοὺς ἀνθρώπους;

Φεῦγε τὴν κενοδοξίαν, καὶ θέλεις δοξασθῆ•
φοβήθητι τὴν ὑπερηφάνειαν, καὶ θέλεις μεγαλυνθῆ•
διότι οὔτε ἡ κενοδοξία οὔτε ἡ ὑψηλοφροσύνη διενεμήθη εἰς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ἐὰν ἐκουσίως ἀπαρνήθης ὅλα τὰ τοῦ κόσμου,
μὴ θέλε νὰ φιλονεικῆς μετὰ τίνος δι' ἐλάχιστόν τι πράγμα.

Ἐὰν ἀπεστράφῃς τὴν κενοδοξίαν,
φεῦγε καὶ τοὺς κενοδόξους•

φεῦγε τοὺς ἀγαπῶντας τὰ πολλὰ κτήματα,
ὡς καὶ τὴν ἀπόκτησιν αὐτῶν.

Ἀπομάκρυνον σεαυτὸν ἐκ τῶν ἀσώτων ἀνθρώπων,
ὡς καὶ ἐκ τῆς ἀσωτείας.

Φεῦγε τοὺς ἀκολάστους, ὡς καὶ τὴν ἀκολασίαν καθότι ἐὰν καὶ μόνη ἢ ψιλὴ ἐνθύμησις τῶν εἰρημένων κακῶν ταραττεῖ τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου, πόσω μᾶλλον ἢ θεωρία αὐτῶν, καὶ τὸ μετὰ τῶν τοιούτων ἀνθρώπων συζῆν;

Προσέγγισον εἰς τοὺς δικαίους,
καὶ δι' αὐτῶν θέλεις πλησιάσει εἰς τὸν Θεόν•

Συναναστρέφου μετὰ τῶν ἐχόντων ταπεινώσιν
καὶ θέλεις μάθει τοὺς τρόπους αὐτῶν•

διότι ἐὰν καὶ μόνη ἢ θεωρία τῶν τοιούτων ἦναι ὠφέλιμος, πόσω μᾶλλον ἢ διδασκαλία αὐτῶν;

Ἀγάπησον τοὺς πτωχοὺς,
ἵνα δι' αὐτῶν, ἐπιτύχῃς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Μὴ πλησιάσῃς εἰς τοὺς φιλονεικοὺς ἀνθρώπους,
ὅπως μὴ ἀναγκασθῆς νὰ ἐξέλθῃς καὶ σὺ ἐκ τῆς γαλήνης καὶ ἀταραξίας τοῦ νοός σου.

Μὴ ἀηδιάσῃς τὰς δυσωδίας τῶν ἀρρώστων, καὶ μάλιστα τῶν πτωχῶν ἐπειδὴ καὶ σὺ περικεῖσαι σῶμα ὡς καὶ αὐτοί.

Μὴ ἀπελπίσῃς τοὺς θλιβομένους κατὰ τὴν καρδίαν,
ἵνα μὴ τιμωρηθῆς καὶ σὺ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ,
καὶ ζητήσῃς παρηγορίαν ἐξ αὐτῶν, καὶ δὲν θέλεις εὔρει.

Μὴ χλευάσῃς ποτὲ μουσαρὸν ἀνθρωπον•
διότι πάντες ἴσοι εἰς τὸν ἄδην θέλομεν πορευθῆ.

Ἀγάπησον τοὺς ἀμαρτωλοὺς, μίσσησον ὅμως τὰ ἔργα αὐτῶν,
ἵνα μὴ ἐμπέσῃς εἰς τὰ αὐτὰ πάθη, εἰς τὰ ὁποῖα αὐτοὶ εὐρίσκονται.

Ἐνθυμήθητι, ὅτι ὑπάρχεις κοινωνὸς τῆς ἐνύλου φύσεως,
καὶ κάμε τὸ καλὸν εἰς πάντας.

Μὴ ἐπιπλήττης τοὺς ἔχοντας χρεῖαν τῆς εὐχῆς σου, μήτε ἀποστέρη αὐτοὺς τῶν
παρηγορητικῶν σου λόγων, ἵνα μὴ ἀπελπισθῶσι, καὶ ζητήσῃ ὁ Θεὸς τὰς ψυχὰς
αὐτῶν ἐκ τῶν χειρῶν σου•

ἀλλὰ μιμοῦ τοὺς ψυχικοὺς ἐκείνους ἰατρούς, οἵτινες διὰ τῶν πλέον ψυχροτέρων
φαρμάκων τοῦ λόγου προσπαθοῦσι νὰ θεραπεύσωσι τὰ θερμότερα πάθη, καὶ τὰ
ψυχρότερα πάλιν τῶν παθῶν διὰ τῶν ἐναντίων.

Ἀνάγκασον σεαυτόν, ἵνα, ὅταν ἀπαντήσῃς τὸν πλησίον σου, τιμήσῃς αὐτὸν ὑπὲρ
τὸ μέτρον αὐτοῦ, καὶ φίλησον τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ κράτησον
αὐτὰς ἐπὶ ὥραν μετὰ πολλῆς τιμῆς, καὶ θέσον αὐτὰς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς σου•
καὶ ἐπαίνεσον αὐτὸν εἰς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχει•

καί, ὅταν χωρισθῇ ἀπὸ σοῦ, εἶπε δι' αὐτὸν ὅ,τι καλὸν καὶ τίμιον•

καθότι διὰ τῶν τοιούτων σου τρόπων ἔλκεις αὐτὸν εἰς τὸ καλόν, καὶ
ἀναγκάζεις αὐτὸν νὰ σ' ἐντρέπηται διὰ τὸν ὁποῖον ἔκαμες εἰς αὐτὸν
χαιρετισμόν, καὶ σπεῖρεις εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σπέρματα ἀρετῆς•

σὺ δὲ ἐκ τοῦ τοιούτου σου καλοῦ τρόπου συνηθίζεις καὶ ἀποκτᾶς τύπον καλόν,
καὶ πολλὴν ταπείνωσιν καὶ ἄνευ κόπου κατορθοῖς μεγάλας ἀρετάς•

ἐκτὸς δὲ τούτου, καὶ αὐτὸς ὁ πλησίον σου ἐὰν ἔχη τι ἐλάττωμα, οὕτω
τιμώμενος παρὰ σοῦ, εὐκόλως δέχεται παρὰ σοῦ τὴν θεραπείαν αὐτοῦ,
ἐντρεπόμενος διὰ τὴν ὁποῖαν προσέφερες εἰς αὐτὸν τιμὴν.

Τοῦτον τὸν τρόπον διατήρησον πάντοτε,
τὸ νὰ γλυκοχαιρετᾶς καὶ νὰ τιμᾶς πάντας,
καὶ μὴ παρακινήσῃς τινὰ εἰς θυμόν, ἢ φθονήσῃς,
ἢ ἀποστραφῆς, μήτε δι' αὐτὴν αὐτοῦ τὴν πίστιν,
μήτε διὰ τὰ κακὰ αὐτοῦ ἔργα•

ἀλλὰ προφυλάττου, καὶ μὴ ἐλέγξῃς τινά,
μήτε νὰ μεμφθῆς διὰ κανὲν πρᾶγμα•

καθότι ἔχομεν πάντες εἰς τοὺς οὐρανοὺς κριτήν,
ὅστις δὲν ἀποβλέπει εἰς πρόσωπα.

Ἐὰν δὲ θέλῃς νὰ ἐπιστρέψῃς τὸν πλησίον σου εἰς τὴν εὐθείαν ὁδὸν τῆς
ἀληθείας, λυπήσου δι' αὐτόν, καὶ μετὰ δακρύων ἀγάπης εἶπε εἰς αὐτὸν ἕνα, ἢ
δύο μόνον λόγους, χωρὶς νὰ ἐξαφθῆς κατ' αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ θυμοῦ, ἵνα μὴ ἴδῃ εἰς
σὲ σημεῖον ἔχθρας•

διότι ἡ ἀγάπη δὲν ἤξεύρει νὰ θυμῶνῃ, οὔτε νὰ παροξύνῃται, οὔτε νὰ μέμφηταί
τινα μὲ πάθος.

Ἡ ταπείνωσις εἶναι ἀπόδειξις τῆς ἀγάπης καὶ τῆς γνώσεως, ἥτις γεννᾶται ἐκ
καθαρᾶς συνειδήσεως•

ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, εἰς ὃν πρέπει ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος σὺν τῷ
Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων•

Ἀμήν.

Ἀσκητικά - τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰσαάκ τοῦ Σύρου